

ת"פ 13946/05/20 - מדינת ישראל נגד עומר אוחנה

בית משפט השלום בקרית

ת"פ 13946-05-20 מדינת ישראל נ' אוחנה

בפני כב' השופט יוסי טורס, סגן הנשיא

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל

נגד

הנאשם

עומר אוחנה

גזר דין

כתב האישום

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב האישום בשישה אישומים שונים שעניינם פריצה למחסנים בצוותא עם אחרים. בהתאם לעובדות כתב האישום, קשר הנאשם קשר עם ארבעה אחרים לצורך ביצוע התפרצויות למחסנים וביום 27.4.20 בין השעות 04:53-05:10, התפרץ ביחד עם האחרים, לשישה מחסנים שונים בכוונה לגנוב מהם רכוש, ובמקרה אחד גנב רמקול וערכת פוקר. במעמד זה נמצא הנאשם כשהוא מחזיק ברכבו בכלי פריצה: שני לומים, מגזרי מתכת, שני פטישים, איל ניגוח, זוג מספרי פח וזוג מכפתיים. בכל המקרים הפריצות כללו הפעלת כוח על דלת המחסן ושבירת לוחית המנעול עם המשקוף.

2. בגין כך הורשע הנאשם בעבירות של פריצה בצוותא לבניין שאינו דירה בכוונה לגנוב, לפי סעיף 407(א) + סעיף 29 (א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין); פריצה לבניין שאינו דירה וביצוע גניבה, לפי סעיף 407 (ב) + סעיף 29 (א) לחוק העונשין; גניבה לפי סעיף 384 + סעיף 29 (א) לחוק העונשין; החזקת כלי פריצה לפי סעיף 409 + סעיף 29 (א) לחוק העונשין; קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(1) + סעיף 29 (א) לחוק העונשין; והיזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 + סעיף 29 (א) לחוק העונשין.

תסקיר שירות המבחן

3. לאור גילו של הנאשם ועמדתה העונשית של המאשימה התבקש תסקיר. בתסקיר פורטו נסיבות חייו של הנאשם ובשל צנעת הפרט לא ארחיב בנושא ואציין כי מדובר בצעיר כבן 20, נעדר עבר פלילי, המשרת בצה"ל. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתקשה להציב לעצמו גבולות פנימיים באינטראקציה עם חברה שולית ונוטה לריצוי חברתי על מנת להרגיש מוערך. עוד צוין כי הנאשם אינו בעל דפוסי התנהגות עבריינים מושרשים וכי הוא מביע חרטה ומבין את חומרת מעשיו. קצינת המבחן העריכה כי התערבות טיפולית עשויה לסייע לנאשם בגיבוש זהותו ובאיזון גורמי סיכון

וניהולם ועל כן המליצה להעמידו בצו מבחן למשך שנה וחצי ולהטיל עליו צו של"צ בהיקף של 140 שעות.

טיעוני הצדדים לעונש והראיות

4. ב"כ המאשימה עמדה על חומרת מעשיו של הנאשם, הבאה לידי ביטוי בריבוי ותכיפות המעשים ובעובדה שנעשו תוך קשירת קשר עם אחרים. נטען כי הערכים המוגנים שנפגעו הם שמירה על קניינו ובטחונו של הפרט והציבור. ביחס למתחם העונש ההולם נטען כי מדובר באירוע אחד בגינו יש לקבוע מתחם ענישה אחד הנע בין 12 חודשי מאסר בפועל ועד 36 חודשי מאסר בפועל. עוד נטען כי הנאשם לא החל בהליך טיפולי וכי שירות המבחן המליץ על נקיטה בהליך שיקום על סמך רצונו של הנאשם בלבד ולא מעבר לכך. המאשימה עתרה לאור כך להשית על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי.

5. ב"כ הנאשם טען כי מדובר בצעיר נעדר עבר פלילי, שהודה בהזדמנות הראשונה עוד בחקירתו במשטרה. נטען כי מדובר בנאשם נורמטיבי שבמועד ביצוע העבירות שירת בצה"ל ותפקד באופן חיובי לשביעות רצון מפקדיו. בעניין זה הוגש מכתב המלצה ממפקדו של הנאשם, בו צוין כי הוא "מבצע את תפקידו בצורה מופתית לשביעות רצונם של מפקדיו... בעל מוטיבציה גבוהה מאוד, חייל אחראי מסור ונאמן". ביחס למתחם העונש ההולם טענה ההגנה כי יש לקבוע מתחם אחד לכל האישומים, שחלקו התחתון הוא מאסר מותנה. נטען כי באירועים לא נגנב רכוש רב ואף הנזק שנגרם לדלתות המחסנים מסתכם במאות שקלים בלבד. ביחס לעונש הראוי לנאשם עתרה ההגנה לאמץ את המלצות התסקיר ולהימנע מהטלת עונש מאסר, ולו בדרך של עבודות שירות, וזאת על מנת לאפשר לנאשם להמשיך לשרת בצבא ולהשתלב בהליך הטיפול בשירות המבחן.

6. הנאשם בדברו האחרון הביע צער על מעשיו, סיפר כי הסתבכותו עם החוק פגעה בחייו וציין כי ברצונו לפנות לדרך חדשה.

דין והכרעה

קביעת מתחם הענישה

7. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין על בית המשפט לקבוע את מתחם הענישה ההולם את העבירה בנסיבותיה. ראשית, יש לקבוע אם כתב האישום מתאר אירוע אחד או מספר אירועים. לאחר קביעת המתחם יש להחליט אם ראוי לסטות ממנו, לקולה או לחומרה, שאחרת ייגזר העונש בגדרי המתחם שנקבע. בעת קביעת מתחם העונש ההולם מתחשב בית המשפט בעקרון המנחה בענישה - הלימה, בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40ט' לחוק העונשין. במקרה זה, שני הצדדים עתרו למתחם אחד ועמדה זו מקובלת עלי, בהתאם למבחן הקשר ההדוק, וזאת בשים לב לסמיכות הזמנים והמקום שבין העבירות השונות וקיומה של תכנית עבריינית אחת בבסיסן (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014)).

8. **הערכים המוגנים בבסיס העבירות:** פריצה למרחב הפרטי של אדם וגניבה ממנו, בין אם מדובר במחסן, משרד או דירה, פוגעת בקניינו של הפרט. בנוסף, גורמת היא לפגיעה בשלוות נפשו ובפרטיותו. במקרה זה מדובר בפריצה לשישה מחסנים בפרק זמן קצר. בחמישה מקרים לא נגנב דבר ובמקרה אחד נגנב ציוד שאינו בעל ערך רב. משכך מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא במדרג בינוני.

9. **נסיבות ביצוע העבירה והנזק שנגרם:** נסיבות האירוע מלמדות על קיומו של תכנון מוקדם, הצטיידות בכלים וחבירה של מספר עבריינים. הפריצה כללה שימוש בכלים ונגרם למחסנים נזק, אם כי לא חמור. ההתפרצויות בוצעו לפנות בוקר בשעות בהן לרוב מצויים בעלי הבית בביתם ואולם בעניין זה יוער שכתב האישום אינו מציין את מידת הקרבה של המחסנים לדירות המתלוננים, ולכן יש להניח לטובת הנאשם שאין מדובר בקרבה שהיה בה לאפשר מפגש מקרי עם בעלי המחסנים (ראו גם הגדרת המונח "בית מגורים" בסעיף 34 כד' לחוק העונשין על רקע העובדה שהעבירה שיוחסה היא פריצה לבניין שאינו דירה). ביחס לנזק שנגרם אציין כי באחת ההתפרצויות נגנבו רמקול וערכת פוקר. מדובר, כאמור, ברכוש שערכו אינו גבוה (והוא הושב למתלוננים) ואף הנזק למחסנים היה קל יחסית.

10. **מדיניות הענישה:** הענישה הנוהגת בפריצה למבנים מחמירה ולא אחת כוללת מאסר, ולו בעבודות שירות. הפסיקה מבחינה, מבחינת חומרת הדברים, בין התפרצות לדירת מגורים לבין התפרצות למבנה שאינו למגורים, אך גם ביחס לעבירה האחרונה, הפסיקה מחמירה בעיקר מקום בו מדובר בגניבת רכוש בשווי ממשי. בכל מקרה, לענישה בעבירות אלו מנעד רחב יחסית המביא בחשבון את מהות המבנה אליו פרץ העברייין, שיטת הפריצה, הרכוש שנגנב וכן נתוני האישים של העברייין - קיומו של עבר פלילי, גיל, נסיבות אישיות וסיכויי שיקום.

11. לצורך בחינת מדיניות הענישה אפנה למספר פסקי דין כמפורט להלן: ת"פ 55349-10-13 **מדינת ישראל נ' גרשביץ** (26.4.2017), בו הורשע נאשם בעבירות של ניסיון התפרצות למחסן של בניין באמצעות מספרי ברזל ובגניבה של אופניים שהיו קשורות מחוץ למחסן. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר מותנה ועד מספר חודשי מאסר בפועל והטיל עליו מאסר מותנה לצד צו מבחן; ת"פ 34294-06-17 **מדינת ישראל מ' וולוחובסקי** (6.12.2017), בו נקבע מתחם ענישה בגין פריצה למחסן שאינו סמוך לדירת מגורים, הנע בין מאסר מותנה ועד 12 חודשי מאסר; ת"פ 22854-10-15 **מדינת ישראל נ' מפארגה** (23.2.2016), בו נקבע מתחם ענישה הנע בין מספר בודד של חודשי מאסר בפועל ועד 15 חודשי מאסר בפועל, בגין עבירה של פריצה למחסן וגניבת כלי גינון. במקרה זה מדובר היה במחסן ובו דלתות ברזל והעבירה בה הורשעו הנאשמים הייתה לפי סעיף 407(ב) לחוק העונשין שעונשה המרבי 7 שנות מאסר; עפ"ג 54218-01-14 **נריה עמיהוד נ' מדינת ישראל** (11.3.2014), בו הורשע המערער בעבירת התפרצות בצוותא לבניין שאינו דירה וביצוע גניבה, בכך שפרץ לבית ספר יסודי וגנב מחשבים וציוד נוסף. בערעור הוקל עונשו לשישה חודשי מאסר בפועל, חלף עשרה חודשי מאסר בפועל שנגזרו עליו בבית משפט השלום; רע"פ 5519/10 **וינקור נ' מדינת ישראל** (14.9.2010), בו הוטלו על נאשם תשעה חודשי מאסר בפועל בגין התפרצות לבית תרבות וגניבת מכשירי חשמל.

12. לאור כל זאת דעתי היא שמתחם העונש ההולם את העבירות המתוארות בכתב האישום, בנסיבותיהן, נע בין מספר חודשי מאסר בפועל ועד 18 חודשי מאסר בפועל.

קביעת עונשו של הנאשם

13. קביעת עונשו של הנאשם מחייבת איזון בין שני שיקולים שונים בענישה - הלימה ושיקום. אכן, אין להקל ראש בחומרת מעשיו של הנאשם אשר התפרץ ביחד עם אחרים לשישה מחסנים בזה אחר זה. מעשים אלו מבטאים פעילות עבריינית ממשית וככלל ראויים לתגובה עונשית הולמת. ואולם, כידוע "ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (ע"פ 576810 פלוגי נ' מדינת ישראל (8.6.2015)). לעיתים, ניתן לזהות כי הנאשם נמצא בשלב מכונן בחייו. בחלון הזדמנויות שיש לנצלו על מנת להביאו לשינוי בדרך של טיפול. מתסקיר שירות המבחן עולה כי זה המצב בעניינו של הנאשם. מדובר בצעיר בתחילת דרכו הבוגרת. שירות המבחן התרשם כי הנאשם זקוק למסגרת מכילה המציבה גבולות ברורים וכי בתנאים אלו מצליח הוא להשתלב בצורה מיטבית ולזכות בהערכת הסביבה. עוד צוין כי הנאשם אינו בעל דפוסי התנהגות עברייניים מושרשים, הוא מביע חרטה, מבין את חומרת מעשיו וכי ההליך הפלילי היווה גורם הרתעתי משמעותי עבורו. על רקע דברים אלו המליץ שירות המבחן לשלבו בקבוצה טיפולית ולהעמידו בצו מבחן למשך שנה וחצי במטרה להפחית את המסוכנות הטמונה בו.

14. כידוע, בהתאם לסעיף 40ד' לחוק העונשין רשאי בית המשפט לחרוג לקולה ממתחם הענישה שקבע, אם מצא כי "הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם". בעניין זה נקבע כי "על קיומו של פוטנציאל זה, ניתן ללמוד, בין היתר, מעברו של הנאשם; משיתוף הפעולה שלו עם רשויות החוק ועם שירות המבחן; ומקיומה של תמיכה והתגייסות משפחתית לצידו של הנאשם." (רע"פ 7683/13 דוד פרלמן נ' מדינת ישראל (23.2.2014) וראו גם ע"פ 6637/17 אליזבת קרנדל נ' מדינת ישראל (18.4.2018)).

15. במקרה זה, המלצת שירות המבחן והתרשמותו מהנאשם מקובלת עלי ושוכנעתי כי הוכחו בעניינו של הנאשם סיכויי שיקום ממשיים המצדיקים חריגה ממתחם הענישה. בכל מקרה, שיקולים אלו מצדיקים הימנעות מעונש מאסר בכליאה או בדרך של עבודות שירות. כאמור, מדובר בצעיר שעברו נקי. הנאשם משרת בצבא והערכת תפקודו טובה. הוא קיבל אחריות מלאה למעשיו, הודה בהזדמנות הראשונה, הן במשטרה והן בבית המשפט. התנהגות זו מתיישבת היטב עם הערכת שירות המבחן לפיה הנאשם אינו בעל דפוסי התנהגות עברייניים. אכן, הנאשם טרם החל בהליך טיפולי ואולם אין בכך כדי למנוע הגעה למסקנה בדבר סיכויי שיקום המצדיקים חריגה ממתחם הענישה. שירות המבחן הוא הגוף המקצועי האמון על שיקום עבריינים. הגם שאין חובה לאמץ את המלצותיו, הרי שיש להעניק להן משקל ממשי בעת ששוקל בית המשפט את העונש הראוי לנאשם. הדברים יפים במיוחד כאשר מדובר בצעיר שעברו נקי ואשר עומד לדין לראשונה בחייו. במקרה זה מסקנת שירות המבחן בדבר סיכויי שיקום מקובלת עלי על רקע נימוקיו. יתרה מזו, כליאת הנאשם, כעתירת המאשימה, עלולה להיות הרסנית עבורו וראיתי להימנע מכך. בעניין זה אציין כי בעת האחרונה גוברת ההכרה בהשפעותיו השליליות של עונש מאסר (ראו: דו"ח הועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים, 2015 (המכונה "דו"ח ועדת דורנר"); כן ראו, בג"צ 1892/14 האגודה לזכויות האדם בישראל ואח' נ' השר לבטחון פנים ואח' (13.6.2017), פסקה קכו' לפסק דינו של המשנה לנשיאה רובינשטיין). כאשר מדובר באדם צעיר שמעולם לא שהה במאסר מסקנה זו מתחדדת. כאן המקום להפנות גם להוראות תיקון 133 לחוק העונשין (תיקון 133 - הוראת שעה), תשע"ח - 2018, ס"ח 2742) במסגרתו הורחבו סמכויות בית המשפט להורות על נשיאה בעונש מאסר עד תשעה חודשים בדרך של עבודות שירות. בכך גילה המחוקק את דעתו כי יש להימנע מכליאת נאשמים במקרים בהם לא מדובר על מסוכנות גבוהה המחייבת עונש מאסר. עוד אציין כי באם יוטל על הנאשם עונש מאסר בכליאה לא ניתן יהיה לחייבו בצו מבחן (סעיף 1 לפקודת המבחן) וראיתי בכך חשיבות רבה לצורך שיקומו. אף

שיקול זה תומך בבירור בהימנעות מהטלת עונש מאסר בכליאה.

16. סיכומי של דבר, הוכחו בעניינו של הנאשם סיכויי שיקום. התלבטתי אם מסקנה זו מחייבת חריגה ממתחם הענישה עד כדי הימנעות מהטלת עונש מאסר כלל ולו בעבודות שירות, או שמא זהו העונש ההולם את נסיבות המקרה הכוללות. בסופו של יום סברתי כי אף מאסר בעבודות שירות הוא עונש חמור אשר נכון להימנע ממנו בנסיבות העניין. הנאשם משרת כיום בצבא ומבצע את תפקידו לשביעות רצון מפקדיו. עונש מאסר, ולו בעבודות שירות, עשוי להוביל לפליטתו מהמערכת הצבאית, וראיתי להימנע מכך, במיוחד לאור התרשמות שירות המבחן שציין כי הנאשם זקוק למסגרת המציבה גבולות ברורים. שחרור מהצבא טרם הזמן עלול לפגוע בסיכויי שיקומו של הנאשם וראיתי חשיבות להטלת עונש שניתן יהיה לשאת בו אגב המשך השירות הצבאי. לדידי, יצירת תמהיל עונשי הכולל ענישה צופה פני עתיד בשילוב צו של"צ ומבחן יש בו ליצור הלימה ראויה בין חומרת העבירה לנתוני הנאשם וסיכויי שיקומו. יהיה בכך שילוב של ענישה מוחשית, הרתעתית ושיקומית וראיתי בכך תמהיל ראוי במקרה זה.

17. טרם סיום אציין כי נטען בפני שהמאשימה הגיעה להסדר טיעון עם נאשם אחר בפרשה זו לפיו הגבילה את עמדתה העונשית למאסר בן 9 חודשים בעבודות שירות. הדבר אינו משליך במישור על ענייננו, שהרי עונשו של הנאשם האחר טרם נגזר ומדובר רק בהסדר הכולל "תקרה" עונשית. ואולם כידוע, עקרון אחידות הענישה מחייב כי יישמר "מדרג הולם בין העונשים המוטלים על המעורבים באותה פרשה פלילית לפי מידת אשמתם (ע"פ 2166/18 פלוני נ' מדינת ישראל (17.5.2018)). משכך, אפשר והיה מקום שהמאשימה תגביל עצמה אף בתיק זה לטיעון שלא יעלה על ענישה בעבודות שירות, לאור כך שהעבירות בהן הורשעו השניים אינן מצדיקות שינוי כה משמעותי בענישה, כפי שקיים בין ענישה בכליאה לבין בעבודות שירות (להבדל שבין שני עונשים אלו ראו ע"פ 6020/12 מדינת ישראל נ' עדן (29.4.2013)).

18. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. **מאסר על תנאי למשך 4 חודשים** והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך שנתיים כל עבירה שעניינה שליחת יד ברכושו של הזולת. למען הסר ספק, עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין אינה נכללת בגדרי עבירות התנאי.

ב. **אני מעמיד את הנאשם בפיקוח שירות המבחן למשך 18 חודשים.** הובהר לנאשם, בלשון פשוטה, כי עליו למלא אחר הוראות שירות המבחן וכי אם לא יעשה כן ניתן יהיה להפקיע את הצו ולהטיל עליו ענישה נוספת.

ג. **אני מחייב את הנאשם בצו של"צ בן 140 שעות** בהתאם לתוכנית שיגיש שירות המבחן בתוך 45 יום. הובהר לנאשם, בלשון פשוטה, כי עליו למלא אחר הוראות שירות המבחן וכי אם לא יעשה כן ניתן יהיה להפקיע את הצו ולהטיל עליו ענישה נוספת.

ד. אני מחייב את הנאשם לפצות את ע"ת מס' 11 ו-30 (יחדיו) בסך של 300 ₪ וכן את ע"ת מס' 3,5,6,8,10 בסך של 300 ₪ לכל אחד. הפיצוי ישולם בשישה תשלומים שווים ורצופים מיום 1.2.2021 ובכל 1 לחודש. לא ישולם אחד התשלומים במועד, תועמד היתרה לפירעון מיד. אדגיש כי בקביעת הסכום הבאתי בחשבון שלא הוכח גובה הנזק וכי קיימים מעורבים אחרים. המאשימה תמסור למזכירות בתוך 14 יום את פרטי המתלוננים ותיידעם בדבר תוכנו של גזר הדין.

הודעה זכות ערעור בתוך 45 ימים.

המזכירות תמציא את גזר הדין לשירות המבחן.

ניתן היום, ז' טבת תשפ"א, 22 דצמבר 2020, במעמד הצדדים.